

Az én nevem Macska. Egyébként kutya vagyok, és van két barátom: az egyik egy ember, és Borznak hívják, a másik egy macska, aki Kutya névre hallgat.

– Nem az számít, ki miféle szerzet, hanem hogy szeret élni és szeretni – mondogatja Borz gyakorta. – Bárcsak mindannyian jó szívvel és figyelemmel fordulnánk egymás felé!

Borz a legjobb szívű és legfigyelmesebb teremtmény kerek e világon.

Egyszeriben kiszakad a nagy nyüzsgőlődésből egy alakocska. Egy göndör hajú kislány kuporodik mellém, felém nyújtja mindkét kezét, és megsimogatja a fülem tövét. Mögötte úgy ragyog a mennyezeti csillár, mint valami korona a feje körül.

– Hol laksz, kutyuska? – kérdezi. – Nincs otthonod?

Aztán amilyen gyorsan megjelent, olyan gyorsan el is tűnik a szemem elől. Látom, ahogy egy nagy ember magához húzza.

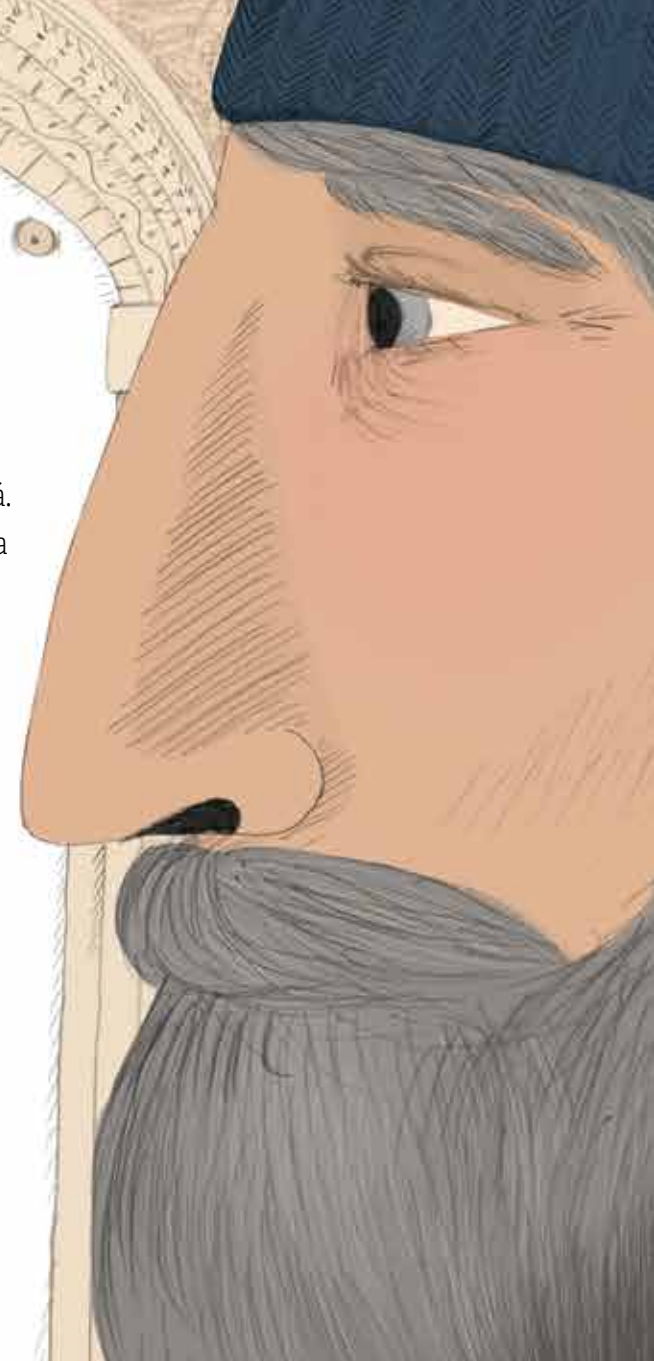
– Szegény kutyácska, nincs otthona – hallom még a hangját, ahogy távolodik a tömegben.

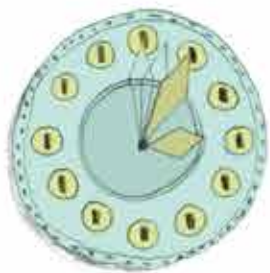
Valami összeszorul a mellkasomban. Valahogy egyszerre elszomorító és elandalító, amit érzek.

– A mi otthonunk mindenütt ott van –
mondja a Borz szelíden, és megsimogat.
– A barátságunk az otthonunk.
– Ez kitérő válasz – fúj rá válaszul Kutya.
– A barátság nem melegít a szélben, fagyban.
Azaz csak képletesen.
– De hisz most nyár van – vonogatja
a vállát Borz.

– De mindjárt nyakunkon az ősz – vágom rá.
– Utána pedig a hosszú, sötét tél – nyervogja
Kutya.
– Drága barátocskáim – sóhajt fel Borz.
– A kívánságotok számomra parancs.

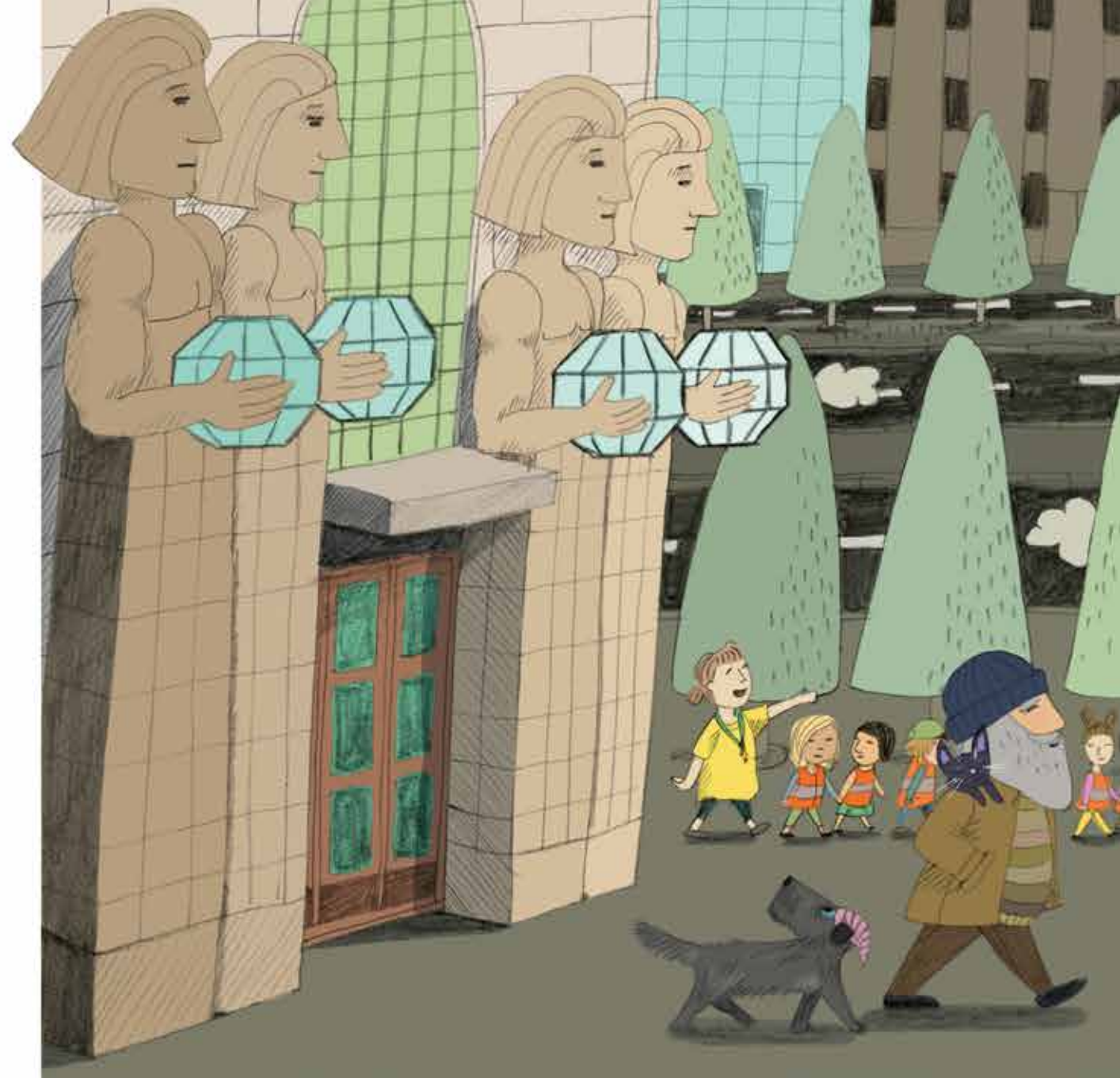

Borz a bozontos szakállát babrálja, himmeg-hümmög, dűnnyög egy sort, az ujját a szájához emeli, aztán a halántékához nyomja. Az óra mutatója többször is keccen, mielőtt Borz megszólal:

– Menjünk! Van egy tervem.

Borz nehézkesen kászálódik fel, de amikor talpra áll, olyan őszszürke és megingathatatlan, mint egy holtfa az erdő sűrűjében.

Kimasírozunk a pályaudvarról. Felnézek a kőszobrokra a kapu két oldalán. Borz fényhordozóknak nevezte őket. Az jár az eszemben, hogy ősszel esőben, sárban, télen szélben, fagyban is rendületlenül tartják a lámpásaikat, évről évre, ember- és kutyaöltőkön át, olyan régóta, hogy felfogni is nehéz.

Házakkal szegélyezett utcákon baktatunk, parkokon át, dombra fel, dombról le kutyagolunk, végül egy nagy házhoz érünk. Mögötte fedett szeméttároló.

– Mit keresünk mi itt? – csahintok.

– Lakásnézőben vagyunk – feleli a Borz. – Mit szóltok hozzá? Esőálló a teteje, és ha egy kis szerencsénk van, a szerves hulladék-gyűjtőben akad néhány ínycsalat.

– Ugye, csak viccelsz? – vernyogja Kutya. – Micsoda szutyok! És külön bejáratunk sincs.

